

ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 26 marca 2015 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych w składzie:

Przewodniczący:	<i>Członek GKO:</i>	Tomasz Słaboszowski
Członkowie:	<i>Przewodniczący GKO:</i>	Jan Pyrcak
	<i>Członek GKO:</i>	Marcin Krzywoszyński (spr.)
Protokolant:		Anna Jedlińska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych **Anny Rotter**, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 marca 2015 r. odwołania Obwinionego (...), zam. (...), od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Łodzi z dnia 17 września 2014 r., sygn. akt: NDB-50/Ł/19/2014, którym uznano Obwinionego (...) - pełniącego w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Wójta Gminy (...) - odpowiedzialnego za naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w art. 15 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, poprzez zaciągnięcie na podstawie umowy nr 189-1/11 z dnia 18 października 2011 r., przez Gminę (...) zobowiązania z tytułu kredytu w wysokości 1.886.000,00 zł, który miał być wykorzystany w 2011 r. do kwoty 460.000,00 zł, a w 2012 r. do kwoty 1.426.000,00 zł, tj. z przekroczeniem zakresu upoważnienia do zaciągania zobowiązań dłużnych wyznaczonego przez limit ustalony w uchwale nr III/7/10 Rady Gminy (...) z dnia 29 grudnia 2010 r. w sprawie uchwalenia budżetu Gminy na rok 2011, czym naruszono art. 212 ust. 1 pkt 6 i art. 212 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 885 ze zm.)

oraz odstąpiono od wymierzenia kary Obwinionemu natomiast obciążono kosztami postępowania na rzecz Skarbu Państwa,

- 1. na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych uchyla zaskarżone orzeczenie w całości i na podstawie art. 78 ust. 1 pkt 2 w związku z ust. 3 ustawy uniewinnia od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych**
- 2. na podstawie art. 167 ust. 2 ustawy koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.**

Pouczenie:

Orzeczenie niniejsze jest prawomocne w dniu jego wydania. Na niniejsze orzeczenie – w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia – służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównej Komisji Orzekającej.

Uzasadnienie

Orzeczeniem Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Łodzi (RKO) z dnia 17 września 2014 r. Pan (...), Wójt Gminy (...), uznany został odpowiedzialnym za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, tj. popełnienie czynu wypełniającego dyspozycję art. 15 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. poz. 168, ze zm.) - zwanej dalej – ustawą, poprzez zaciągnięcie, na podstawie umowy nr 189-I-/11 z dnia 18 października 2011 r., przez Gminę (...) zobowiązania z tytułu kredytu w wysokości 1.886.000,00 zł, który miał być wykorzystany w 2011 r. do kwoty 460.000,00 zł, a w 2012 r. do kwoty 1.426.000,00 zł, z przekroczeniem zakresu upoważnienia do zaciągania zobowiązań dłużnych wyznaczonego przez limit ustalony w uchwale nr (...) Rady Gminy (...) z dnia 29 grudnia 2010 r. w sprawie uchwalenia budżetu gminy na rok 2011, tj. z naruszeniem art. 212 ust. 1 pkt 6 i art. 212 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 885 ze zm.).

Na podstawie art. 33 ust. 1 i 2 oraz art. 36 ust. 1 i 2 ustawy RKO odstąpiła od wymierzenia kary i jednocześnie obciążyła Obwinionego kosztami postępowania na rzecz Skarbu Państwa w wysokości 291,71 zł.

Sygn. akt BDF1/4900/108/112/14
BDF1.4800.18.2015

Sprawa była wszczęta przez Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych właściwego w sprawach rozpatrywanych przez Regionalną Komisję Orzekającą przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Łodzi, postanowieniem nr RDF8430/39/2014/SW z dnia 11 czerwca 2014 r., na podstawie zawiadomienia Prezesa Regionalnej Izby Obrachunkowej w Łodzi.

Wniosek o ukaranie Obwinionego karą upomnienia Rzecznik wniósł w dniu 1 lipca 2014 r.

Obwiniony przed popełnieniem zarzucanego czynu nie był karany za naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

W uzasadnieniu orzeczenia RKO przedstawiła stan faktyczny sprawy, z którego wynika, że na podstawie uchwały (...) z dnia 29 grudnia 2010 r. w sprawie uchwalenia budżetu gminy na rok 2011 Rada Gminy (...) ustaliła limit dla zaciąganych zobowiązań z tytułu kredytów, pożyczek oraz emitowania papierów wartościowych na sfinansowanie planowanego deficytu. Wysokość deficytu zaplanowano w wysokości 2.600.00,00 zł. Limit ten został ustalony w tej samej kwocie, co deficyt 2.600.00,00 zł. Jednocześnie uchwałą tą Wójt Gminy został upoważniony do zaciągania kredytów, pożyczek oraz emitowania papierów wartościowych na sfinansowanie planowanego deficytu w wysokości 2.600.00,00 zł. W zakresie wielkości deficytu budżetu Rada Gminy dokonała kilkukrotnych jego zmian w ciągu roku budżetowego (na ogół zwiększających ten deficyt) wraz ze wskazaniem źródeł jego sfinansowania, jednak bez dokonania zmiany limitu dla zaciąganych zobowiązań z tytułu kredytów, pożyczek oraz emitowania papierów wartościowych na sfinansowanie planowanego deficytu i wielkości upoważnienia Wójta Gminy w tym zakresie. Wskazany limit i upoważnienie zostały zmienione dopiero uchwałą Rady Gminy (...) nr (...) z dnia 5 grudnia 2011 r. zmieniającej wcześniejszą uchwałę Rady w sprawie zmian budżetu Gminy na rok 2011 poprzez zwiększenie do kwoty 3.248.500,00 zł.

W dniu 5 października 2011 r., w wyniku wykonania uchwały Rady nr (...) z dnia 10 maja 2011 r., Gmina (...) zaciągnęła w (...) Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w (...) pożyczkę długoterminową na finansowanie zadania pn. „Budowa kompleksowego systemu oczyszczania i odprowadzania ścieków dla Gminy (...), w wysokości 6.314.000 zł, w dwóch transzach, w tym w 2011 r. – 1.365.100 zł oraz w 2012 roku – 4.948.900 zł (umowa pożyczki nr 36/OW/P/2011 z dnia 5 października 2011 r.).

Sygn. akt BDF1/4900/108/112/14
BDF1.4800.18.2015

W dniu 18 października 2011 r. Gmina (...), reprezentowana przez Wójta Gminy - (...) zawarła z Bankiem Spółdzielczym (...) umowę kredytu inwestycyjnego (umowa nr 189-I-11 z dnia 18 października 2011 r.) przeznaczonego na realizację zadania pn. „Budowa kompleksowego systemu oczyszczania i odprowadzania ścieków dla Gminy (...) w wysokości 1.886.000 zł, w tym do wykorzystania w 2011 r. do kwoty 460.000 zł, a w 2012 r. – do kwoty 1.426.00 zł.

Z powyższego opisu stanu faktycznego wynika, że zaciągnięcie przez Wójta Gminy (...) zobowiązania z tytułu długoterminowego kredytu inwestycyjnego dokonane zostało z przekroczeniem zakresu upoważnienia, wyznaczonego limitem zobowiązań finansujących planowy deficyt do wysokości 2.600.000 zł, określonego uchwałą nr (...) z dnia 29 grudnia 2010 r. w sprawie uchwalenia budżetu Gminy na rok 2011.

W wyjaśnieniu złożonym w toku postępowania, Obwiniony (...) wskazał m.in., że na podstawie art. 228 ust. 1 pkt 1 ustawy o finansach publicznych, rada gminy w uchwale w sprawie wieloletniej prognozy finansowej może upoważnić wójta gminy do zaciągania zobowiązań związanych z realizacją zamieszczonych w prognozie przedsięwzięć, które obejmuje także upoważnienie do zaciągania na ten cel kredytów i pożyczek. Ponadto uchwała w sprawie wieloletniej prognozy finansowej jest jedyną formą, w jakiej rada gminy może zaplanować płatności wychodzące poza rok budżetowy oraz decydować o upoważnieniu wójta do zaciągania związanych z nim zobowiązań. Rada Gminy podjęła w dniu 25 marca 2011 r. uchwałę nr (...) w sprawie Wieloletniej Prognozy Finansowej Gminy (...) na lata 2011-2015 (zmieniana uchwałami z dnia 27 czerwca 2011 r. i 30 sierpnia 2011 r.). W uchwale tej zawarte zostało upoważnienie Wójta Gminy do zaciągania zobowiązań związanych z realizacją przedsięwzięć określonych w załączniku nr 2 do uchwały, przy czym jedno z przedsięwzięć tego załącznika stanowiła „Budowa kompleksowego systemu oczyszczania i odprowadzania ścieków dla Gminy (...)”. W uchwale wskazywano limity zobowiązań na poszczególne lata oraz źródła finansowania. Tym samym, w ocenie wyjaśniającego, Wójt Gminy (...), zawierając w dniu 18 października 2011 r. umowę kredytu, działał w granicach udzielonego pełnomocnictwa.

Odnosząc się do przedstawionego stanu faktycznego RKO wskazała, że zgodnie z art. 91 ust. 1 ustawy o finansach publicznych suma zaciągniętych kredytów pożyczek oraz zobowiązań z wyemitowanych papierów wartościowych nie może przekraczać kwoty określonej w uchwale budżetowej jednostki samorządu terytorialnego. Z tym przepisem

Sygn. akt BDF1/4900/108/112/14
BDF1.4800.18.2015

pozostaje w związku regulacja art. 212 ust. 1 pkt 6 ustawy o finansach publicznych, który stanowi, że uchwała budżetowa jednostki samorządu terytorialnego określa limit zobowiązań z tytułu zaciągniętych kredytów i pożyczek oraz emitowanych papierów wartościowych. Tym samym zaciągane w danym roku kredyty i pożyczki oraz emitowane papiery wartościowe nie mogą wykraczać poza kwotę limitu wskazaną w uchwale budżetowej, niezależnie od innych okoliczności warunkujących istnienie podstawy prawnej dla zaciągnięcia zobowiązania, np. ujęcie w budżecie rozchodów z tytułu rat kredytów i pożyczek w sytuacji zaciągnięcia kredytu na spłatę wcześniej zaciągniętych zobowiązań z tytułu zaciągniętych pożyczek i kredytów, czy planowanie deficytu w określonej wysokości w sytuacji zaciągnięcia kredytu lub pożyczki na finansowanie planowanego deficytu. Jednocześnie omawiany limit powinien obejmować transze kredytu lub pożyczki, które zgodnie z postanowieniami umowy wpłyną w kolejnym lub w kolejnych latach budżetowych.

Wójt Gminy (...), zawierając w dniu 18 października 2011 r. w Banku Spółdzielczym (...) umowę kredytu inwestycyjnego przeznaczonego na realizację zadania pn. „Budowa kompleksowego systemu oczyszczania i odprowadzania ścieków dla Gminy (...) w wysokości 1.886.000 zł, zaciągnął zobowiązanie z przekroczeniem limitu ustalonego w uchwale budżetowej, jak również z przekroczeniem określonego w tej uchwale upoważnienia dla organu wykonawczego do zaciągnięcia zobowiązań dłużnych, z naruszeniem art. 212 ust. 1 pkt 6 i art. 212 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 91 ust 1 ustawy o finansach publicznych, co jednocześnie wypełniało znamiona naruszenia dyscypliny finansów publicznych opisane w art. 15 ustawy.

Odnosząc się natomiast do upoważnienia dla organu wykonawczego do zaciągnięcia zobowiązań związanych z realizacją przedsięwzięć zamieszczonych w wieloletniej prognozie finansowej, RKO wskazała, że upoważnienie powyższe odnosi się do możliwości zawarcia przez organ wykonawczy umowy z wykonawcą przedsięwzięcia do wysokości limitu zobowiązania określonego przez organ stanowiący dla tego przedsięwzięcia. Natomiast podstawą do zaciągnięcia kredytów i pożyczek oraz emitowania papierów wartościowych, o których mowa w art. 89 i 90 ustawy o finansach publicznych jest upoważnienie udzielone organowi wykonawczemu zawarte w uchwale budżetowej, w której również jest określony limit zobowiązań z tytułu zaciągniętych kredytów i pożyczek oraz emitowanych papierów wartościowych.

Sygn. akt BDF1/4900/108/112/14
BDF1.4800.18.2015

Odpowiedzialność z tytułu naruszenia dyscypliny finansów publicznych ponosi Wójt Gminy (...), który zawarł umowę kredytu, a tym samym zaciągnął przedmiotowe zobowiązanie.

Komisja uznając odpowiedzialność Obwinionego w przedmiotowym zakresie znalazła jednak podstawy do zastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary, biorąc pod uwagę okoliczności, w jakich doszło do naruszenia dyscypliny finansów publicznych, a w szczególności fakt, że uchwałę w sprawie wieloletniej prognozy finansowej organ stanowiący podejmował po raz pierwszy wraz z uchwałą budżetową na rok 2011, a co za tym idzie pojawiające się wątpliwości interpretacyjne na etapie wdrożenia nowej instytucji w jednostkach samorządu terytorialnego. Poza tym dopiero zaczęło się kształtować orzecznictwo w tym zakresie.

W dniu 27 października 2014 r. Pan (...) złożył odwołanie od orzeczenia RKO z dnia 17 września 2014 r. Orzeczeniu zarzucił naruszenie prawa materialnego przez jego niewłaściwe zastosowanie, a w szczególności:

- art. 15 ustawy, przez przyjęcie, że przepis ten ma zastosowanie, mimo iż posiadał upoważnienie do zaciągania zobowiązań wynikające z uchwały nr (...) Rady Gminy (...) z dnia 25 marca 2011 r. w sprawie Wieloletniej Prognozy Finansowej Gminy (...) na lata 2011-2025, zmienionej uchwałą nr (...) z dnia 30 sierpnia 2011 r.,
- art. 228 ust. 1 pkt 1 ustawy o finansach publicznych, poprzez przyjęcie, że upoważnienie do zaciągania zobowiązań związanych z realizacją zamieszczonych w wieloletniej prognozie finansowej przedsięwzięć dotyczy jedynie możliwości zawarcia przez organ umowy z wykonawcą przedsięwzięcia do wysokości limitu zobowiązań określonego przez organ stanowiący dla danego przedsięwzięcia.

Obwiniony wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie od przypisanego Mu zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 15 ustawy.

W uzasadnieniu odwołania Obwiniony w zasadzie powtórzył argumentację, jaką przedstawił w złożonych wyjaśnieniach w toku postępowania przed organem orzekającym I instancji, które jednak nie znalazły uznania RKO. Jego zdaniem, od 1 stycznia 2011 r., tj. z chwilą wejścia w życie przepisów art. 226-232 ustawy o finansach publicznych, jedyną

formą, w której radzie gminy wolno zaplanować wychodzące płatności poza bieżący rok budżetowy oraz decydować o upoważnieniu wójta do zaciągania związanych z nim zobowiązań jest uchwała rady gminy o wieloletniej prognozie finansowej (art. 228 ust. 1 pkt 1 ustawy o finansach publicznych). Ustawodawca nie przewidział innej formy upoważnienia wójta gminy do zaciągania zobowiązań na realizację przedsięwzięć wieloletnich. Na pewno podstawy takiej nie może stanowić art. 212 ust 2 ustawy o finansach publicznych, który odnosi się do określonego roku budżetowego, jak również art. 18 ust. 2 pkt 10 ustawy o samorządzie gminnym, dotyczy bowiem zobowiązań roku bieżącego. Wg autora odwołania treść przepisu art. 228 ust 1 pkt 1 ustawy o finansach publicznych wskazuje, że upoważnienie do zaciągania zobowiązań związanych z realizacją przedsięwzięć zamieszczonych w prognozie obejmuje również upoważnienie do zaciągania na ten cel pożyczek lub kredytów. Ustawodawca w tym przepisie posługuje się określeniem „związanych” z realizacją przedsięwzięć. Z treści tego przepisu, wbrew temu, co w zaskarżonym orzeczeniu podnosi RKO, nie wynika, iż upoważnienie to odnosi się jedynie do możliwości zawarcia przez organ wykonawczy umowy z wykonawcą przedsięwzięcia. Literalna wykładnia tego przepisu wskazuje, iż upoważnienie, o którym mowa w tym przepisie, odnosi się do wszystkich zobowiązań związanych z realizacją przedsięwzięć określonych w uchwale o wieloletniej prognozie finansowej. Niewątpliwie zaciągnięcie kredytu na realizację przedsięwzięcia określonego w wieloletniej prognozie finansowej stanowi zobowiązanie związane z tym przedsięwzięciem. Biorąc powyższe pod uwagę, należy uznać, zdaniem Obwinionego, że Wójt Gminy (...) zawierając w dniu 18 października 2011 r. umowę długoterminowego kredytu inwestycyjnego działał w granicach udzielonego przez Radę Gminy upoważnienia. Jest ono zawarte w § 3 uchwały nr (...) z dnia 25 marca 2011 r. w sprawie Wieloletniej Prognozy Finansowej Gminy (...) na lata 2011-2025.

Rozprawa przed GKO, z udziałem stron postępowania, odbyła się w dniu 26 marca 2015 r. GKO po analizie materiału dowodowego i odwołania oraz po wysłuchaniu Obwinionego i Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych uznała, że odwołanie na uwzględnienie zasługuje i należy Pana (...) uniewinnić od przypisanego mu czynu naruszenia dyscypliny finansów publicznych.

W szczególności GKO zważyła, co następuje.

W pierwszej kolejności GKO, kierując się normą art. 24 ust. 1 ustawy, dokonała analizy prawa międzyczasowego obowiązującego w przedmiotowej sprawie w okresie od

Sygn. akt BDF1/4900/108/112/14
BDF1.4800.18.2015

czasu popełnienia naruszenia dyscypliny finansów publicznych do czasu orzekania przed GKO. Analiza ta prowadzi do wniosku, że należy zastosować prawo obowiązujące w czasie orzekania przed GKO, gdyż normy prawne obowiązujące w czasie od popełnienia naruszenia nie są względniejsze dla sprawcy.

Ustalony przez RKO stan faktyczny sprawy nie budzi wątpliwości GKO, dlatego też został bez zastrzeżeń przyjęty w postępowaniu przed organem orzekającym II instancji. Także dokonana przez RKO analiza stanu prawnego, tak w zakresie naruszonych przepisów prawa materialnego, jak i naruszonych przepisów ustawy odnoszących się do znamion czynu stanowiącego naruszenie dyscypliny finansów publicznych, określone w art. 15 ustawy – jest poprawna. Należy jedynie tu dodać, że podejmowanie uchwał dotyczących zaciągania pożyczek i kredytów długoterminowych to wyłączna prerogatywa rady gminy wynikająca z art. 18 ust. 2 pkt 9 lit. c ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r. poz. 594 ze zm.). W istocie w Gminie (...) doszło do naruszenia dyscypliny finansów publicznych wypełniającego dyspozycję art. 15 ustawy, poprzez zaciągnięcie, na podstawie umowy nr 189-I-/11 z dnia 18 października 2011 r., przez tę Gminę zobowiązania z tytułu kredytu w wysokości 1.886.000,00 zł, z przekroczeniem zakresu upoważnienia do zaciągania zobowiązań dłużnych wyznaczonego przez limit ustalony w uchwale nr (...) Rady Gminy (...) z dnia 29 grudnia 2010 r. w sprawie uchwalenia budżetu Gminy na rok 2011. Czynu tego dokonał Wójt Gminy (...), który podpisał umowę kredytową nie mając wyraźnego umocowania (upoważnienia) do tej czynności prawnej Rady Gminy.

Warunkiem jednakże przypisania odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych jest przypisanie obwinionemu winy. Winy nie można przypisać, jeżeli naruszenia nie można było uniknąć mimo dołożenia staranności wymaganej od osoby odpowiedzialnej za wykonanie obowiązku, którego niewykonanie lub nienależyte wykonanie stanowi czyn naruszający dyscyplinę finansów publicznych (art. 19 ust. 2 ustawy). Ponadto wyłączenie odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych może mieć miejsce w przypadku usprawiedliwionej nieświadomości tego, że dane działanie stanowi naruszenie dyscypliny finansów publicznych.

O tym, czy w danej sprawie nieświadomość bezprawności była usprawiedliwiona, decydują konkretne okoliczności towarzyszące danemu czynowi (por. Ludmiła Lipiec-Warzecha, Odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych Komentarz,

wyd. II). Nieświadomość bezprawności będzie usprawiedliwiona, jeżeli wzorcowy, modelowy dysponent środków publicznych znajdujący się w analogicznych okolicznościach, jak sprawca analizowanego naruszenia, również nie rozpoznałby nieświadomości bezprawności tego czynu. Z drugiej jednak strony należy uwzględnić okoliczności odnoszące się do konkretnego sprawcy, na które składa się między innymi jego wiedza i doświadczenie. Wśród okoliczności usprawiedliwiających błąd można wskazać także na niejasną redakcję przepisów, która uniemożliwia to jego poprawne zrozumienie i stosowanie, zwłaszcza gdy mamy do czynienia z wprowadzeniem zupełnie nowych rozwiązań, które nie miały swoich odpowiedników w dotychczas obowiązujących przepisach. Trudności interpretacyjne może również powodować duża liczba przepisów regulujących daną lub powiązaną problematykę, rozproszona w kilku miejscach danego aktu prawnego lub w kilku aktach prawnych.

Z taką sytuacją, zdaniem składu orzekającego GKO, mamy do czynienia w niniejszej sprawie, co przyznała także na rozprawie Zastępca Głównego Rzecznika, wnioskując ostatecznie o uniewinnienie Obwinionego (...) od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych. GKO uwzględniła argumentację Obwinionego, popartą zgromadzonym materiałem dowodowym, który wyjaśnił, że dochował należytej staranności, wskazując na liczne wątpliwości, jakie towarzyszyły wprowadzanej po raz pierwszy od 2011 r., w jednostkach samorządu terytorialnego, instytucji wieloletniej prognozy finansowej. Był przekonany, że posiadał upoważnienie Rady Gminy (...) do zaciągnięcia zobowiązania w postaci kredytu inwestycyjnego na realizację zadania wymienionego w Wieloletniej Prognozie Finansowej, którą uchwaliła Rada Gminy. Dysponował opinią radcy prawnego w przedmiocie zasadności oparcia upoważnienia do zaciągnięcia kredytu na podstawie przepisu art. 228 ust. 1 pkt 1 ustawy o finansach publicznych. Ponadto sprawę konsultował z Regionalną Izbą Obrachunkową, która wydała pozytywną opinię odnośnie do zaciągnięcia przez niego kredytu. Bazując na tych opiniach był przekonany, że nie narusza przepisów, gdyż posiada upoważnienie do zaciągnięcia zobowiązania z tytułu kredytu bankowego, wynikające z § 3 ust 1 uchwały (...) Rady Gminy (...) z dnia 25 marca 2011 r. w sprawie zmiany Wieloletniej Prognozy Finansowej Gminy (...) na lata 2011-2025. Przepis ten upoważniał Wójta Gminy do zaciągania zobowiązań związanych z realizacją przedsięwzięć, określonych Załącznikiem Nr 2 do uchwały, w którym m.in. zamieszczono przedsięwzięcie pn. „Budowa kompleksowego systemu oczyszczania i odprowadzania ścieków dla Gminy (...)”. Wójt na rozprawie przed GKO przyznał, że obecnie bazując na pogłębianych interpretacjach prawnych i orzecznictwie RIO wydanych w ciągu już kilku lat od

Sygn. akt BDF1/4900/108/112/14
BDF1.4800.18.2015

wprowadzenia instytucji wieloletniej prognozy finansowej w jednostkach samorządu terytorialnego, bez wyraźnego upoważnienia uchwały Rady Gminy kredytów długoterminowych nie zaciąga, mimo iż przedsięwzięcia finansowane tym kredytem są uprzednio ujmowane w tym dokumencie uchwalonym przez Radę Gminy. Jednakże w pierwszym roku funkcjonowania tej instytucji nie było to oczywiste, co potwierdzały pozyskane na tę okoliczność opinie radcy prawnego i RIO. GKO to stanowisko Obwinionego (...) uznała za wyczerpujące znamiona staranności wymaganej od osoby odpowiedzialnej za wykonanie obowiązku, którego niewykonanie lub nienależyte wykonanie stanowi czyn naruszający dyscyplinę finansów publicznych i działania w okolicznościach usprawiedliwionej nieświadomości, orzekając o braku odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych ze względu na brak winy.